

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Cimișlia din 13 decembrie 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 03 aprilie 2018, declarate de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul central, D. Gheorghieva, și de avocatul Igor Șcheau, în numele inculpatului

*Mitreanu Igori XXX, născut la
XX XXXX XXXX , originar și locuitor al s. XXXX, r-nul
XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

Termenul de examinare
instanța de fond: 01.11.2017 – 13.12.2017,
instanța de apel: 10.01.2018 – 03.04.2018,
instanța de recurs: 05.06.2018 – 11.07.2018.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia din 13 decembrie 2017, cazul fiind judecat conform prescripțiilor prevăzute la art. 364¹ Cod de procedură penală, Mitreanu Igori a fost condamnat în baza art. 27, 171 alin. (2) lit. a) Cod penal la 3 ani și 4 luni închisoare și în baza art. 179 alin. (1) Cod penal la 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând cu 13 decembrie 2017.

2. Instanța de fond a constatat că la 25.09.2017, aproximativ orele 22:30, inculpatul Mitreanu Igori, anterior săvârșind un viol prevăzut la alin. (1), urmărirea penală fiind încetată la 29.12.2016 pe motivul împăcării părților, fiind în stare de ebrietate alcoolică, a pătruns în casa lui XXXXX, din s. XXXXX, r-nul XXXXX. În timp ce ultima era culcată, prin constrângere fizică manifestată prin aplicare de lovituri peste diferite părți ale corpului, contrar voinței ei, a încercat să efectueze cu ea un raport sexual, dar din cauza că ultima a opus rezistență și l-a îmbrâncit, lovindu-l cu un obiect în regiunea capului, nu și-a dus intenția până la capăt, cauzându-i părții vătămate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 181 din 02.10.2017 echimoze a țesuturilor moi a nasului, echimoze a țesuturilor moi a buzei superioare, echimoze a țesuturilor moi a ambelor brațe și coapse care sunt caracteristice unei tentative sau unui raport sexual forțat și se caracterizează ca leziuni corporale neînsemnate.

Tot el, la 25.09.2017, orele 22:30, având scopul pătrunderii ilegale în domiciliul lui XXXXX, din s. XXXXX, r-nul XXXXX, fără consimțământul ei, încălcându-i dreptul la inviolabilitatea domiciliului, fără a avea permisiunea proprietarei, a pătruns ilegal în gospodăria dată unde s-a aflat mai mult timp.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile în baza art. 27, 171 alin. (2) lit. a) Cod penal, tentativă de viol, adică tentativă la un raport sexual săvârșit prin constrângere fizică, de către o persoană care anterior a săvârșit un viol prevăzut la alin. (1), care din cauze independente de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul și în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, ca violare de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane tară consimțământul acesteia.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul s-a căit sincer, a săvârșit o infracțiune gravă și alta ușoară, este celibatar, nu este angajat în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv, circumstanțe agravante nu s-a stabilit, că prin ordonanța din 29.12.2016 a fost încetată urmărirea penală în privința lui pe art. 171 alin. (1) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, concluzionând oportun a-i aplica pedeapsa cu închisoare în limitele sancțiunilor prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. a) și 179 alin. (1) Cod penal, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Or, săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. a) Cod penal se pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani.

Potrivit art. 81 alin. (3) Cod penal, mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăși trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a codului pentru infracțiunea consumată.

Astfel, limitele de pedeapsă vor constitui de la 5 ani până la 9 ani închisoare.

Conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limitele pedepsei sub formă de închisoare de la 5 la 9 ani, prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. a) Cod penal,

cu aplicarea art. 81 alin. (3) Cod penal, urmează a fi reduse cu o treime și astfel, noile limite de pedeapsă vor constitui de la 3 ani și 4 luni până la 6 ani închisoare.

Săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal se pedepsește cu închisoare de până 2 ani.

În acest caz, potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limitele pedepsei sub formă de închisoare de până la 2 ani, prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, urmează a fi reduse cu o treime și astfel, noile limite de pedeapsă vor constitui de până la 1 an și 4 luni închisoare.

Conform art. 70 alin. (2) Cod penal, limita minimă pentru pedeapsa cu închisoare este de 3 luni.

Totodată, instanța a reținut că procurorul a solicitat încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor nr. 180 și 181 din 02.10.2017 și cele suportate de Inspectoratul de Poliție Leova, în sumă totală de 1109.02 lei.

Însă, conform art. 143 alin. (3) Cod de procedură penală, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Astfel, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Efectuarea expertizelor medico-legale a fost ordonată de către organul de urmărire penală în vederea constatării gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale, o acțiune procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina acuzării.

Prin urmare, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor medico-legale, reprezintă cheltuieli judiciare care sunt achitate din bugetul statului.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Leova, Valeriu Babenco, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasate de la inculpat cheltuielile judiciare în mărime de 1109,02 lei.

Apelantul a invocat că potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Instanța de judecată eronat a interpretat prevederile legislației, având obligația de a decide asupra cheltuielilor judiciare solicitate spre încasare din contul inculpatului, suma căroră fiind indicată în: raportul de expertiză judiciară nr. 181 din 02.10.2017, pe numele XXXXX - 320,00 lei, raportul de expertiză judiciară nr. 180 din 02.10.2017, pe numele lui Mitreanu Igori - 320,00 lei, și cheltuieli suportate de IP Leova - 469,02 lei.

3.1. A declarat apel și avocatul Igor Șcheau, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă minimă, cu suspendarea condiționată a executării ei.

Apelantul a indicat că pericolul social al tentativei de infracțiune este net-inferior infracțiunii consumate.

În privința inculpatului există cel puțin o circumstanță atenuantă, acesta a dat dovadă de căință sinceră pentru comiterea infracțiunii incriminate.

Inculpatul a manifestat căință pentru fapta comisă pe tot parcursul procesului, prezentând declarații detaliate privitoare la obiectul învinuirii.

Părțile vătămate nu au înaintat careva acțiuni civile față de inculpat.

Însăși partea vătămată XXXXX a menționat că solicită ca inculpatul să fie pedepsit mai blând.

Conform caracteristicii, inculpatul este un tânăr liniștit, prietenos și harnic, locuind cu mama sa.

Este unicul întreținător al mamei sale, care are nevoie ajutor material.

Având în vedere starea materială și familială, personalitatea inculpatului - suspendarea condiționată a executării pedepsei în privința acestuia, în temeiul art. 90 Cod penal, va asigura atingerea scopului pedepsei penale, va asigura inter alia sarcina corijării inculpatului, care a dat dovadă de căință pentru infracțiunile incriminate și va duce la restabilirea echității sociale, ținând cont de circumstanțele cauzei, conduita ultimului după comiterea infracțiunii.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 03 aprilie 2018, ambele apeluri au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că partea descriptivă a sentinței contestate conține motivarea soluției prin care instanța de fond a concluzionat asupra necesității executării pedepsei cu închisoare, nefiind rațională suspendarea executării ei în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal.

Din conținutul sentinței, la capitolul stabilirii pedepsei inculpatului, instanța de fond a menționat că a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia, stabilindu-i o pedeapsă prin cumularea parțială a pedepselor aplicate cu închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, aceste circumstanțe ale cauzei reprezintă o motivare suficientă și argumentată pentru stabilirea unei pedepse cu închisoare și cu executarea, or, la caz au fost stabilite cumulativ mai multe circumstanțe care nu permit aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Instanța de fond, la stabilirea pedepsei, corect a aplicat prevederile legale și, în conformitate cu art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivele acesteia, de personalitate celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Pedeapsa stabilită inculpatului de prima instanță este echitabilă, asigurându-se restabilirea echității sociale și prevenirea comiterii de noi infracțiuni și va duce la conștientizarea de către inculpat a necesității respectării legii, ce asigură îndeplinirea scopului pedepsei penale, prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, potrivit cărora pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului,

precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și altor persoane.

Or, corectarea și reeducarea inculpatului nu este posibilă fără izolare de societate.

Inculpatul are un loc de trai permanent, este caracterizat pozitiv, dar în baza motivelor expuse, ultimului nu-i poate fi stabilită pedeapsa cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Argumentul că inculpatul este unicul întreținător al familiei sale, la fel nu poate fi reținut, deoarece la materialele cauzei lipsesc careva probe veridice în acest sens. Din materialele cauzei s-a stabilit că inculpatul nu deține un loc de muncă, care ar demonstra că starea materială a familiei sale depinde de el.

Pe lângă aceasta, potrivit art. 229 alin. (1), (2) și (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Prin prisma normelor menționate, suportarea cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizei se face din contul mijloacelor bugetului de stat, deoarece, în sarcina statului este de a dovedi vinovăția celor imputate în acțiunile inculpaților, prin urmare nu de fiecare dată poate fi pusă pe seama inculpaților plata cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizei.

Totodată, inculpatul a fost condamnat la închisoare, iar circumstanțele stabilite în ansamblu denotă imposibilitatea acestuia de a plăti cheltuielile judiciare, și prin prisma art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală existând temei de eliberare a lui de la plata acestor cheltuieli judiciare.

Astfel, prima instanță corect a concluzionat că în cadrul urmăririi penale nu au fost suportate careva cheltuieli judiciare care ar putea fi încasate de la inculpat, așa cum, solicitantul efectuării expertizei este statul, în persona organului de urmărire penală al Inspectoratului de poliție Leova. Prin urmare, obligația de suportare a cheltuielilor pentru efectuarea constatării și expertizei o poartă anume statul, în persoana organului de urmărire penală al Inspectoratului de poliție Leova ca solicitant.

Or, în corespundere cu prevederile art. 229 Cod de procedură penală, instanța de judecată este în drept și nu obligată să încaseze de la inculpat cheltuielile judiciare suportate în cadrul urmăririi penale.

5. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul central, D. Gheorghieva, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasate de la inculpat cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare în mărime de 1109 lei.

Recurentul a invocat că potrivit art. 229 alin. (1) CPP, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat. La săvârșirea intenționată a faptei prejudiciabile (infracțiunii), inculpatul trebuie în afară de pedeapsa penală să suporte și toate cheltuielile financiare legate de investigarea infracțiunii săvârșite. Astfel, este ilegală

respingerea de către instanțele de judecată a cerințelor privind încasarea cheltuielilor judiciare de la inculpat în mărime de 1109 lei.

Prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, a fost abrogat alin. (2) art. 143 CPP, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) art. 143 CPP, se face din contul mijloacelor bugetului de stat. Modificarea dată a legislației procesual-penale în vigoare de asemenea confirmă că cheltuielile de judecată pe cauza penală se pun pe seama condamnatului.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Igor Șcheau, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă minimă, cu suspendarea condiționată a executării ei.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 75-88 și 90 Cod penal, care impun aplicarea corectă a prevederilor legale privind individualizarea pedepsei penale, cu stabilirea inculpatului a unei pedepse echitabile.

Totodată, instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor temeiurilor invocate în cererea de apel, pronunțând în rezultat o decizie ilegală.

Instanța de apel a ignorat motivele invocate în apel, cum ar fi:

existența circumstanței atenuante la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului manifestată prin căința sinceră a acestuia pentru comiterea infracțiunii incriminate;

faptul că însăși partea vătămată XXXXX în primă instanță a menționat că solicită ca inculpatul să fie pedepsit mai blând.

Pericolul social al tentativei de infracțiune este net-inferior infracțiunii consumate.

Inculpatul a manifestat atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul judecării cauzei căință pentru fapta comisă, prezentând declarații detaliate privitoare la obiectul învinuirii.

În cadrul procesului penal părțile vătămate nu au înaintat careva acțiuni civile față de inculpat - menționând și în cadrul instanței de apel că nu au pretenții față de acesta.

Sunt de menționat recomandările făcute R.M. în materie de detenție - asupra cărora instanța de apel nu s-a pronunțat, prin care s-a recomandat instanțelor de judecată, de a aplica pedepse penale alternative închisorii, ca spre exemplu conform art. 90 Cod penal.

Inculpatul este unicul întreținător al mamei sale, care are nevoie mult de ajutorul material al fiului său (acest fapt fiind confirmat prin anexele la cererea de apel ignorate de instanța de apel).

Aplicarea pedepsei cu închisoarea inculpatului, fără aplicarea față de acesta a art. 90 Cod penal, va duce *inter alia* la faptul că mama acestuia va fi adusă la limita existenței.

Ținând cont de existența circumstanțelor atenuante la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului, starea materială și familială, personalitatea acestuia -

suspendarea condiționată a executării pedepsei în temeiul art. 90 Cod penal - va asigura atingerea scopului pedepsei penale față de inculpat, va asigura *inter alia* sarcina corijării inculpatului, care a dat dovadă de căință pentru infracțiunile incriminate, și va duce la restabilirea echității sociale, luând în considerație și conduita inculpatului după comiterea infracțiunii.

În drept, recursul este fondat pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatului (*pct. 5.1. din decizie*), se relevă că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just au luat în considerare că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, însă a comis o infracțiune gravă și alta ușoară, anterior a mai săvârșit un viol fiind încetată urmărirea penală pe art. 171 alin. (1) Cod penal în legătură cu împăcarea părților, argumentat ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă

prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit cărei, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Totodată, cu referire la motivele invocate în recursul procurorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2), alin. (2) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, iar plata acestor expertize judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Pe lângă aceasta, conform art. 3 Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul judecării cauzei în instanța judecătorească. Legea procesuală penală poate avea efect ultraactiv, adică dispozițiile ei, în perioada de tranziție la o nouă lege procesuală penală, pot rămâne aplicabile acțiunilor procesuale reglementate de legea nouă. Caracterul ultraactiv se stipulează în legea nouă.

Astfel, argumentele procurorului că: „*prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, a fost abrogat alin. (2) art. 143 CPP*”, nu au niciun suport juridic, deoarece sentința a fost adoptată până la modificările din 09.02.2018, deci prima instanță corect aplicând legea care era în vigoare în timpul judecării cauzei, iar instanța de apel just s-a condus de prescripția că respectiva normă procesuală penală nouă nu are efect ultraactiv.

Este de remarcat, totodată, că recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. și 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în respectivele recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

La fel se reține că, potrivit art. 435 alin. (1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța admite recursul, casează hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, doar dacă nu se agravează situația inculpatului.

Astfel, soluția solicitată de procuror în recurs – *„casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasate de la inculpat cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare în mărime de 1109 lei”*, nu cade sub incidența normei vizate, deoarece ar agrava situația inculpatului, adică nu are niciun suport juridic (*pct. 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare declarate sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul central, D. Gheorghieva, și de avocatul Igor Șcheau, împotriva sentinței Judecătoriei Cimișlia din 13 decembrie 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 03 aprilie 2018, în privința inculpatului Mitreanu Igori XXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco